

Vrchní soud
v Praze

Česká republika

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. listopadu 2012 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Lněničky a soudců JUDr. Alexandry Novákové a JUDr. Petra Smrže odvolání obžalované , roz. ; nar. proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. srpna 2012 č.j. 20 T 28/2012 a rozhodl takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o uložení ochranného léčení.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalované se podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 trestního zákoníku ukládá ochranné psychiatrické léčení ambulantní.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným **rozsudkem** Krajského soudu v Českých Budějovicích byla obžalovaná uznána vinnou pokusem zločinu vraždy podle § 21 odst. 1, § 140 odst. 1 tr. zákoníku a byl jí, za použití § 58 odst. 5 tr. zákoníku, uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání sedmi let. Pro výkon trestu byla podle § 56 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Dále jí bylo podle § 99 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku uloženo ochranné ambulantní psychiatrické léčení v trvání dvou let. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla zavázána nahradit Všeobecné zdravotní pojišťovně škodu ve výši 11.957,- Kč.

Podle **skutkových zjištění** soudu prvního stupně se pokusu zločinu dopustila tím, že dne 28.2.2012 v době okolo 12.45 hodin v Týně nad Vltavou, okres České Budějovice, po předchozí slovní rozepři a vzájemném fyzickém napadení v bytě nacházejícím se ve třetím patře panelového domu čp. v v rámci kterého napadla svého manžela nar. , kuchyňským nožem a způsobila mu lehké řezné poranění v obličejí, a poté, co poškozený z bytu odešel v úmyslu opustit společnou domácnost a s obžalovanou se rozejít, jej v prostoru před panelovým domem čp.

v *po pronesení slov „něco pro tebe mám, ale živej neodejdeš“ bodla nožem o celkové délce 172 cm (správně mm) a délce čepele 76 mm do krku v úmyslu ho usmrtit, čímž mu způsobila bodnou ránu na krku vlevo pronikající do hloubky 4-5 cm zcela přerušující vnitřní krkavici a natínající hlavní žílu krku vlevo, přičemž pokud by poškozenému nebyla poskytnuta včasná laická a následná specializovaná lékařská pomoc, byl by poškozený ohrožen na životě z důvodu vykrvácení.*

Proti tomuto rozsudku podala včas **odvolání** obžalovaná a směřuje proti výroku o vině i trestu. Odvolání odůvodnila její obhájkyň JUDr. Ing. Jana Šrámková. Uvedla, že soud prvního stupně dostatečně nepřihlédl k okolnostem, které podstatně snižují věrohodnost výpovědi poškozeného a přijal závěr, že obžalovaná skutečně napadla poškozeného zákeřně zezadu a že před napadením pronesla slova svědčící o jejím úmyslu poškozeného usmrtit. Poškozený však rozhodně měl důvod zkreslovat svou výpověď v neprospěch obžalované a soud z ní neměl při konstruování svých skutkových závěrů vycházet.

Dále namítla, že duševní stav obžalované byl nedostatečně přezkoumán znalci, jejichž závěry se jeví sporné a málo přesvědčivé.

Při správném posouzení věci by byla na místě právní kvalifikace trestným činem podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a uložení podstatně mírnějšího trestu. Pokud jde o ochranné léčení, proti jeho uložení nic nenamítá.

Závěrem navrhla zrušení napadeného rozsudku a buď vrácení věci soudu prvního stupně nebo, aby ve věci rozhodl sám odvolací soud.

Vrchní soud v Praze napadený rozsudek přezkoumal a přezkoumal i postup řízení, které jeho vynesení předcházelo. Shledal, že odvolání je důvodné, ovšem z jiných než uváděných důvodů.

Pokud jde o **řízení**, neshledal odvolací soud žádné pochybení. K namítanému rozsahu dokazování má za to, že dokazování bylo dostatečné a že soud měl dostatek podkladů pro to, aby zjistil skutkový stav, proti kterému nejsou důvodné pochybnosti.

Odvolací soud nemá žádné výhrady ani k **hodnocení důkazů** soudem prvního stupně. Není pochyb o tom, jaké zranění poškozený utrpěl, jakým mechanismem a že mu toto zranění způsobila obžalovaná. Podle názoru odvolacího soudu ani zášť, případně nenávisť poškozeného neodůvodňují závěr, že by si slova pronesená obžalovanou těsně před útokem vymyslel, aby obžalované uškodil. Poškozený vypovídal opakovaně velice věcně, bez přemíry emocí, jeho výpověď je v souladu s ostatními důkazy a proto je závěr o jeho nevěrohodnosti pouhou spekulací.

Zkoumání **duševního stavu** obžalované byla věnována náležitá pozornost a narozdíl od odvolatelky má odvolací soud závěry znalců za přesvědčivé. Podle těchto závěrů se obžalovaná nemůže domáhat beztrestnosti z důvodů nepřičetnosti. Znalci shledali pouze podstatné snížení ovládacích schopností obžalované a tuto okolnost soud prvního stupně vzal v úvahu a zohlednil při úvahách o trestu.

Pokud jde o **právní kvalifikaci**, ani zde neshledal odvolací soud pochybení. Obžalovaná útok úmyslně vedla do míst, kde se nacházejí tepny a žíly, které mohou být

nožem poškozeny a takové poškození může vést ke smrti. Útok byl víceméně úspěšný, protože vnitřní krkavice a hlavní žíla byly skutečně zasaženy a takové poranění vede zpravidla ke smrti vykrvácením. To, že ke smrti nedošlo, je spíš šťastná náhoda a rozhodně ne zásluha obžalované, která pro usmrcení poškozeného učinila vše potřebné. To, že poškozeného napadla zákeřně, zezadu a že před útokem pronesla výhrůžku usmrcením, pouze dokresluje situaci. Za této situace nelze o jiné právní kvalifikaci uvažovat.

Správný je i **výrok o trestu**. Trest uložený pod spodní hranicí trestní sazby rozhodně nelze pokládat za nepřiměřeně přísný a soud při jeho výměře přihlédl ke všem relevantním skutečnostem. Pochybení nebylo shledáno ani ve výroku o způsobu výkonu tohoto trestu ani ve výroku o náhradě škody. Napadený rozsudek sice postrádá odůvodnění tohoto výroku, nicméně je zřejmé, že se poškozený k trestnímu řízení včas a řádně připojil a že o jeho nároku není pochyb. Ostatně ani obžalovaná proti tomuto výroku nebrojí.

Drobné pochybení shledal odvolací soud ve výroku o **ochranném léčení**. Podle závěru znalců je ochranné léčení na místě, protože pobyt obžalované na svobodě je rizikový. Podle závěru soudu se trestné činnosti dopustila ve stavu zmenšené přičetnosti z důvodu duševní poruchy. Na takový případ pak pamatuje ustanovení § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a nikoliv § 99 odst. 1 tr. zákoníku, které se svým odkazem na § 40 odst. 2 a 47 odst. 1 tr. zákoníku týká ukládání trestu a dále postupu v případě úplné nepřičetnosti pachatele. Protože však žádné z těchto ustanovení ve výroku o trestu necitoval, má odvolací soud za to, že § 99 odst. 1 tr. zákoníku byl nesprávně použit.

Při stanovení formy léčení použil soud prvního stupně správně ustanovení § 99 odst. 4 t.r. zákoníku, nicméně nadbytečně vymezil dobu léčby na dva roky. Podle § 99 odst. 6 tr. zákoníku trvá léčba dokud to vyžaduje její účel. Omezení dvou let je v tomto ustanovení pouze opatřením zaměřeným k přezkoumání potřebnosti další léčby, když právě ve dvouletých intervalech tuto otázku přezkoumává soud.

Odvolání obžalované sice směřuje pouze do výroků o vině a trestu, odvolací soud má však za to, že pochybení soudu je pochybením v neprospěch obžalované, protože léčba může trvat i kratší dobu, a že v rámci přezkumného řízení je může napravit. Proto výrok o uložení léčení zrušil a rozhodl sám tak, že léčení uložil podle správného ustanovení trestního zákoníku a jeho délku nevymezoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat dovolání do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Odsouzený může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Důvody dovolání jsou uvedeny v § 265b, jeho obsah v § 265f trestního řádu.

V Praze dne 21. listopadu 2012

JUDr. Jiří L n ě n i ě k a
předseda senátu v.r.

Za správnost vyhotovení:
Klára Baxová